

INWIJDING EN ZIJN MACHTWOORD

26 februari 1954

Goedenavond vrienden,

Aan het begin van de avond moet ik u natuurlijk weer wijzen op het feit dat, waar wij niet het totaal der dingen kennen, ook voor ons een relatieve werkelijkheid bestaat en al hetgeen we u mededelen dus uit deze relatieve werkelijkheid stamt. Daarom kunnen wij niet pretenderen zonder fouten of alwetend tot u te spreken. Wij zijn ervan bewust dat onze kennis beperkt is, wij zijn ervan bewust dat ook wij, misschien door persoonlijkheid, persoonlijke fouten of gebrek aan inzicht, fouten kunnen maken. Wij verzoeken u hiermede rekening te houden. Slechts de mens die zelfstandig denkend zijn weg tot God vindt voor zichzelf, kan werkelijk vrede vinden en kan werkelijk worden tot een kracht ten goede voor zijn medemensen.

Op een andere wijze kan dat niet. Houdt u daarmede rekening, zoek voor uzelf, als wij u daar misschien met een enkel woord zo nu en dan bij kunnen helpen, zullen wij onze moeite ruimschoots en meer dan ruimschoots beloond achten. En thans wil ik overgaan tot het eigen onderwerp, dat wederom in verband staat met de cyclus inwijding. Ik zou met u willen spreken over de inwijding en zijn machtwoord.

Een ingewijde is iemand die doorgedrongen is in de verschillende geheimen van het zijn. Dit doordringen kan in tweeërlei vorm geschieden, zoals u weet, bewust of onbewust, en vooral diegenen die eerst de lagere graden van inwijding hebben doorgemaakt zijn vaak onbewust van hun eigen bereiking. Wanneer echter in de ingewijde, of beter gezegd de adept, langzaam maar zeker een bewustzijn van zijn eigen vermogen, de krachten in zijn wezen en de krachten die hij tot dit wezen kan trekken, beginnen door te dringen, dan zal hij ertoe overgaan om zich in te stellen op deze krachten. Wanneer dit geschiedt nu, dan krijgt hij - u kunt zeggen een inspiratie, want velen zal het zo lijken, maar in werkelijkheid is dat toch meestal een ingrijpen van de persoonlijke geleider - een machtwoord.

Een machtwoord is een samenstelling van klanken, al of niet op aarde betekenis hebbende, en dit machtwoord is dan in staat om de krachten die hij in zich draagt, plotseling en onmiddellijk te ontketen. Verder is dit machtwoord in staat zijn eigen geestelijke gesteldheid zeer snel te veranderen, zodat hij in contact kan komen met sferen die boven zijn normaal levensplan en bewustzijnsplan liggen. Ik meen u hiermee zowel de betekenis van het woord "ingewijde" als van "machtwoord" duidelijk te hebben gemaakt. Als ingewijde verstaan wij dus een ieder die boven de trap van normaal zijn gestegen is en in de geestelijke bewustwording een bepaald stadium bereikt heeft. Wij kennen natuurlijk ook de grote ingewijden, die de volledige trap der inwijdingen doorlopen hebben. Deze echter bedoel ik uitdrukkelijk niet, wanneer ik vanavond het woord "ingewijde" gebruik. Voor u duidelijk?

Een machtwoord is een eigenaardig en vaak ietwat gevaarlijk iets. Wanneer u deze klankcombinatie in uzelf geboren voelt worden, dan is de verleiding groot om te zeggen: maar nu heb ik toch werkelijk iets bereikt, iets gepresteerd, dit moet dan toch wel voor mij een aanleiding zijn om mij te verheffen boven anderen. Gebeurt dit, dan zal het machtwoord binnen niet al te lange tijd falen en door de foutieve instelling van de persoon. Wanneer men echter begrijpt dat deze geheime spreuk, en die loopt soms van het onzinnigste....

Ik heb iemand gekend, die nu aan onze kant is en ook regelmatig contact heeft met onze Orde. Deze vrouw heeft zeer groot werk gedaan en was zeer zeker een zeer groot ingewijde. Als ik u vertel dat haar machtwoord een figuur uit een kindersprookje was, dan zult u misschien lachen. Wanneer deze vrouw zich in moest stellen herhaalde ze haast automatisch "Tiedeldom" en "Tiedeldie", zoals u weet, twee figuren uit "Alice in Wonderland". Dat was haar machtwoord. Waarom? Omdat ze in overeenstemming waren met haar persoonlijkheid, omdat deze klanken en dit klankritme voor haar voldoende waren om een verhoging van

geestesgesteldheid te verkrijgen. Vele andere combinaties zijn mogelijk en er zijn er ook die de klank "God" of "Ohm", een universele klank dus, tot machtwoord krijgen. In doorsnee kunnen we echter zeggen dat elke persoon voor zich een speciale klankcombinatie kent die in hem, of in haar, ook wanneer hij/zij het woord alleen denkend vormt, onmiddellijk zekere krachten ontketent. Waarom een machtwoord voor de ingewijde? De ingewijde bestaat uit stof en geest. Nu is een groot gedeelte van de belemmerende kracht die het lichaam ten opzichte van de geest heeft te wijten aan het zenuwstelsel en aan het bloed.

Deze beide zijn krachten die over het algemeen u binden door hun structuur aan de materie waarin u leeft. De ingewijde gebruikt nu een klankcombinatie die hij denkt, hierdoor treedt een suggestie op, deze suggestie werkt beïnvloedend via het zenuwstelsel, ook op de bloedbaan. U kunt bij deskundigen nagaan of dit mogelijk is, maar ik denk dat u dit ruimschoots bevestigd zult vinden, dat suggestie inderdaad zowel op zenuwstromingen en zenuwprikkels en reactie als op de omloop van het bloed invloed heeft in zeer sterke mate. In ieder geval, dat kunt u dan nakijken. Wij zullen vaststellen dat dit zo is; wanneer u vindt dat het niet zo is kunt u dit alles als waardeloos verwerpen. Waar u de bevestiging zeker vindt, kunnen we rustig verder gaan.

De ingewijde nu heeft door deze gedachtecombinatie een zekere resonantie in zijn eigen persoonlijkheid verwekt, deze klank schijnt te groeien, schijnt te omgeven en te doordringen, het is een klank waarbij de haren u als het ware te berge rijzen, uw huid prikkelt een ogenblik alsof er een elektrische stroom door u heen gaat, u heeft een zekere omstelling van uw eigen persoonlijkheid alleen door deze klankcombinatie bereikt. Ik geef toe: het zou het beste zijn indien de ingewijde in eenzaamheid dit woord voor zich duidelijk kan uitspreken en bij herhaling. Waar echter vele ingewijden in het verborgene leven en vooral diegenen die nog niet gevorderd zijn boven de vierde of vijfde trap over het algemeen zelfs direct in het leven staan, weten wij dat dit veelal niet mogelijk is. De gedachte is ook voldoende.

Dit woord nu stelt u in contact met een sfeer die u niet meer als vormenrijk kent, zij is niet te bepalen als eerste, tweede, derde, vierde, vijfde, zesde en zevende sfeer, zij is alleen te bepalen als een aparte dimensie, een aparte ruimtelijke toestand, waarbij men zich onmiddellijk bevindt in de kosmische kracht. De kosmische kracht, zoals u bekend, is de totale kracht die in stand houdend werkt en de bron is van alle dingen.

Deze kracht is dus ongelimiteerd. Naarmate de ingewijde zelf bereid en in staat is deze kracht te dragen, kan hij via het machtwoord deze krachten doen uitstromen door zijn eigen wezen, hij maakt zich als het ware tot een lens, waardoor de kosmische kracht wordt geconcentreerd op een bepaald punt, en de richting waarin hij dit concentreert bepaalt hij grotendeels zelf. Hierdoor kan zo'n ingewijde komen tot een aantal handelingen die voor de leek verbluffend zijn. Hij blijkt in staat om neurosen volledig te bedwingen, dieren zijn zijn vrienden, ook wanneer zij tegenover de meeste mensen wild en verscheurend zijn. Hij is in staat om met een enkel woord een beklemming weg te nemen, een angstdroom te verjagen, in staat om een mens te genezen, in staat om zijn persoonlijkheid over grote afstand te projecteren daar conversaties te houden, is in staat bepaalde werkzaamheden te verrichten en ook genezende kracht te brengen. Dit zijn een paar van de dingen die men door de kosmische kracht die het machtwoord ontketent in u, tot stand kan brengen.

U zult begrijpen dat men dan heel gauw komt tot een zelfverheerlijking, men zegt: zie je, ik kan dan toch maar genezen, ik kan dan toch maar mijzelf projecteren, ik kan waarnemen, ik ben helderziend, ik heb dit, ik heb dat, "ik". En daarmee dreigt de ingewijde het wezen van zijn inwijding te onderkennen op de verkeerde wijze, want hij zegt nu: ik sta tegenover de wereld en omdat ik het wil geef ik die wereld weldaden.

Zijn werkelijke houding zou behoren te zijn: ik behoor tot de wereld, niet wanneer ik het nodig oordeel maar wanneer de wereld dit begeert zal ik moeten trachten te helpen, want het is een deel van mij, laat ik de wereld naar eigen willekeur gezond worden of ziek blijven, dan oefen ik deze willekeur ten opzichte van mijzelf uit. Toch zal in de eerste periode waarin men kennis maakt met het machtwoord, ongetwijfeld een dergelijke fase optreden; het zijn de worstelingen van het ego die trachten zich te verzetten tegen een oplossing in het Al, een dienstbaar zijn; het ego wil heersen. Het resultaat is vaak een misbruik van machtwoord en kracht, vaak ook een laksheid in het gebruik van machtwoord en kracht. Wanneer dit het geval

is, dan zult u begrijpen, mijn vrienden, zal op een gegeven ogenblik het machtwoord zinloos geworden zijn, want de mens heeft in zijn zelfverheffing zichzelf veranderd, eerst psychisch, daarna ook fysisch; zijn fysiek richt zich naar de geest, zover is hij al gekomen. En dan komt de grote verlatenheid. Het is zoveel te bitterder voor een mens te moeten zeggen: "ik ben machteloos, ik kan niet", wanneer hij macht bezeten heeft, en vaak zien wij dan dergelijke persoonlijkheden komen tot een plotseling en totaal verwerpen van al hetgeen waarin zij geleefd hebben tot nog toe, al hetgeen wat zij tot nog toe aanvaard hebben. Door de beproevingen van lijden, door de eenzaamheid, hebben zij zich door weten te worstelen. Dit konden zij verdragen en dat verdragen zij nog steeds, maar het afgesneden zijn van het Al, dat is een pijn die hun te sterk wordt.

Uit dezen worden vaak de zwartmagiërs geboren, die ten koste van alles hun kracht trachten terug te winnen, daarbij niet achtende rechten van anderen of verplichtingen van eigen wezen. Indien men echter ook deze eenzaamheid en stilte in het eigen wezen weet te verdragen, dan komt er een ogenblik dat langzaam maar zeker wederom klanken in het "ik" kenbaar worden, en dan zegt de mens, de ingewijde: dit is toch niet mijn machtwoord, wat is dat voor een vreemde klank, welke kracht zoekt u? Het is de kosmos die u zoekt, het is het leven, het werkelijke leven dat in 't Al bestaat, en in u, omdat u een bepaald deel daarvan bent, brengt het nu deze klank tevoorschijn, zoals een glas dat leeg is anders klinkt dan een glas dat gevuld is. En nu begint het grote wonder.

Het machtwoord opent nieuwe grenzen; het is niet alleen meer een macht die ontwikkeld wordt door klanken, het is ook een machtwoord waardoor vele wachters op de grenzen van de zielewereld kunnen worden gepasseerd. De ingewijde heeft nu zijn machtwoord gekregen, niet meer als een persoonlijk middel, maar als een middel dat zijn sfeer, zijn eigen sfeer waarin hij behoort krachtens bewustzijn, voor hem opent.

Vanaf dit ogenblik is hij geen slaaf meer van de wereld, u zult zich dunkt mij afvragen: heb ik dan wel eens zo'n machtwoord gekregen? En nu wil ik u wijzen op een eigenaardig verschijnsel. Persoonlijkheden die een bepaalde fysieke en psychische vorming hebben doorgemaakt, komen tot het accepteren van wat men noemt een stopwoordje. Sommigen zeggen "hè" of "hé", anderen zeggen "nou zeg", en weer een ander zegt "sorry". Mode-uitdrukkingen misschien? Ja, voor een korte tijd, maar sommige van die uitdrukkingen roesten vast, die komen niet meer los van de mens, en het vreemde is dat juist deze uitdrukkingen hem vaak zijn eigen leven ontsluiten.

Daar heeft u een onbewust machtwoord, waaruit veel kan opbloeien, veel herinnering, veel kracht, veel sterkte. Men zegt wel eens: wanneer je grondig gevloekt hebt dan voel je je opgelucht en dan kun je weer verder gaan. Men begrijpt niet dat dat vloeken zeer zeker niet in Godslasterlijke termen behoort te geschieden of behoeft te geschieden, maar sommige dwaze mensen hebben zich zo tegenover de wereld en het goddelijke gesteld dat het beste wat zij kunnen doen is God te vragen om hen te verdoemen, en dit wordt dan voor hen de uitdrukking van hun persoonlijkheid. Wanneer zij deze woorden gebruiken verschillende keren, dan ontladen zij de toorn, de haat, kortom de spanning die in hen leeft, en door deze ontspanning vinden zij de veerkracht om verder te gaan.

Geloof mij, dat is geen dwaasheid die ik u hier vertel, het is geen sprookje, het is werkelijk waar, en u heeft, wanneer u goed nadenkt, ook van die woorden, u heeft van die bepaalde sleutelwoorden, die misschien niet eens meer passen in deze tijd, die wat vreemd of verwarrend klinken in de normale conversatie en die u bij bepaalde gelegenheden regelmatig gebruikt en waaruit u bewust of onbewust kracht put.

Wanneer we nu echter van die woorden hebben die ons ontspannen - en dan is men dus zeker nog niet ver op de trap van inwijding - dan is het toch duidelijk dat, wanneer wij met een bepaald begrip dat onszelf ligt, een woord dat ons ook ligt, associëren, wij hiermee ook een machtwoord scheppen. Wij scheppen zelf iets dat van groot belang is, en omdat wij dit scheppen, kunnen we zelf, kunnen wij ook, zelfs wanneer wij in de stof leven, komen tot een ontplooiing van ons eigen wezen krachtens juist deze machtwoorden. Uit het totaal van de in ons aanwezige machtwoorden zal dan eens het grote machtwoord in ons groeien.

Is dit voor u allemaal begrijpelijk en acceptabel? Heeft iemand daar iets over te vragen?

Vraag: Ik wilde vragen. Als nu een ander, dat woord zou gebruiken, zou dat ook dan op die persoon die dat machtwoord heeft, inwerking hebben?

Antwoord: Neen, wanneer u het machtwoord heeft en een ander zou dit woord voor u gebruiken, dan zult u inderdaad dit onmiddellijk aanvoelen als iets wat ergens in u een sleutel omdraait. Wanneer u het woord voor uzelf kent, zult u misschien zelfs een ogenblik schrikken, maar u kunt ervan verzekerd zijn dat de volledige werking daarvan dan niet optreedt.

Er zit n.l., iets van het persoonlijke, het doelbewuste bij, en u kunt zeggen: wanneer ik een uitbarsting van woede heb en ik gebruik bepaalde uitdrukkingen, dan ben ik mij niet bewust daarvan. Toch bent u dat wel, alleen het dringt niet door tot uw ogenblikkelijk waakbewustzijn, u handelt wat men noemt instinctief d.w.z., volgens gedachten- en handelingspatronen, door de gewoonte ontstaan, maar voortvloeiend uit uw weten en kennis, plus eventueel heredititeit, en deze instinctieve handeling kunt u dan later ontleden en dan zegt u: "ja, daarom doe ik dat", zoals veel mensen zich bewust zijn dat sommige uitbarstingen of sommige handelingen hen plotseling ontspannen en vrijmaken, om wederom met grote kracht hernieuwd aan het werk te gaan, een ander kan dit niet voor u doen. Wel kunt u dan, herinnerd aan deze waarde, het voor uzelf herhalen en dan wordt het wel direct de sleutel eerst tot uw eigen wezen, wanneer het een groot machtwoord is, ook tot de kosmos, Is dat voor u duidelijk geworden? Juist.

Vraag: Mag ik ook nog iets vragen?

Antwoord: Zeer zeker.

Vraag: U sprak van iemand die zich uit in vloeken.

Antwoord: Inderdaad.

Vraag: Doet dat de persoon zelf die dat doet niet ontzaglijk veel kwaad? Ik geloof dat u gelijk heeft dat het ontspanning geeft aan die persoon, maar doet het die persoon zelf toch niet ontzettend veel kwaad, dat aanhoudende vloeken in een driftbui?

Antwoord: Als u goed geluisterd heeft naar wat ik gezegd heb, dan heeft u gehoord dat ik het vloeken op zichzelf ten sterkste afkeur. Echter de door u getrokken conclusie kan ik niet ten volle onderschrijven, want er zijn in uw taal meerdere woorden die u normaal ook gebruikt, die evenzeer wanneer we ze nagaan vroeger een vloekbetekenis hadden en herleid kunnen worden uiteindelijk tot een woord, bv. een verwensing tegen Jahwe, nietwaar, tegen de grote goden van de Olympus. En zo kunnen we verder gaan.

Er zijn bepaalde uitdrukkingen die eigenlijk verbasterd Joodse vervloekingen of zegeningen inhouden en die door u regelmatig gebruikt worden. U kent echter deze oude betekenis niet of, ze kennende, realiseert u ze zicht niet. Daarom heeft het woord voor u dan een andere betekenis. Als u hoort "chauffeur", denkt u dan nog aan een stoker? Neen, nietwaar? U denkt aan iemand die een voertuig bestuurt, en wel een zeer speciaal voertuig, een automotief voertuig dat zich vrij langs de weg beweegt. Als resultaat kunnen we dus zeggen dat vele mensen vloeken zonder zich de betekenis van de vloek te realiseren. Dan doen zij zich dus ook geen kwaad daarmede, echter is het voor de persoonlijkheid niet erg prettig dat zij op de duur geassocieerd blijft met een dergelijk begrip, dat toch, zo nu en dan, zeer zeker gerealiseerd moet worden, en daarom is het beter dat men ervan afstapt, maar het is niet zeker dat het altijd erg schadelijk is voor de persoonlijkheid. Ik geloof dat in deze de drift zelf meer schade aanricht dan de vloeken. Duidelijk voor u.

Reactie: Ja, dank U.

Antwoord: Hierover geen vragen meer?

Vraag: Mag ik u wat over die drift vragen, over de boosheid? Wat is daar eigenlijk de consequentie voor het individu van, wanneer hij zich niet weet te beheersen en in woede uitbarst?

Antwoord: De consequentie, waarde vriend, is over het algemeen een overprikkeling van sommige organen, waardoor een verstoring van het innerlijk evenwicht ontstaat, en deze verstoring is zodanig dat zij zich ook op de psyche afspiegelt, m.a.w., het lichaam is in een toestand die niet meer normaal genoemd kan worden, en als zodanig kunnen

gevoelsimpressies en reacties in de geest ontstaan die niet zuiver zijn en zodanig niet goed voor de persoon. Geestelijk kan dus de onbeheerstheid betekenen een vertroebeling van eigen blik, van eigen begripsvermogen en een verkleining van uw bewustzijnswereld, zij het dan ook vaak een tijdelijke en als zodanig een stapje terug. Is het duidelijk voor u? Voldoende?

Reactie: Ja, dank u wel.

Vraag: Zou u ons een oud Joods woord kunnen noemen dat een zegen inhoudt?

Antwoord: Een woord dat een zegen inhoudt? Als vloekwoord?

Reactie: Nee, dat een zegening inhoudt, een oud Joods woord. U hebt het gehad over oud Joodse en Griekse woorden die nog wel worden gebruikt zonder dat wij de betekenis daarvan kennen.

Antwoord: Nou, hoe vaak hoort u niet zeggen: de mazzel! Dat is Jiddisch, nietwaar, en zo zijn er nog wel meer van die uitdrukkingen, brochem, nietwaar? Uitdrukkingen die verbasterd overal gebruikt worden als een restant van Bargoens en die zeker niet meer gebruikt worden in de werkelijk zegenende zin waarin ze oorspronkelijk werden uitgesproken, maar zoiets betekenen als: nu, het ga je goed, hoor, veel geluk. Ja, er zijn zelfs andere woorden die voorkomen. Het "God zij met U" bv. dat vindt ook een verbastering en wordt dan "nagö", nougo, "houdoe", een uitdrukking die in sommige contreien voorkomt.

Het "houdt u", wat ik daarbij citeerde, dat betekende "dat gij behouden moge blijven in God", ook een zegenwoord, zij het dan niet van Joodse maar van Hollandse oorsprong, sterk in gebruik geweest in de tijd dat de Spanjaarden het Zuiden bezetten, als zodanig ook nog wel terug te vinden. U ziet dus dat er heel wat uitdrukkingen zijn die normaal zo door de taal heenlopen in het volksgebruik en die een zegening inhouden. Zij betekenen dit echter niet meer, want ze zijn geworden tot een normale groet of een aanroep, en zo zouden we verder kunnen gaan, tot zelfs als we zo willen gaan filosoferen, dan komen we met het "hot" en "hu", waarmee een paard bestuurd wordt ook nog tot eigenaardige conclusies.

Ook dit zijn verbasteringen waarbij niet alleen het paard, maar ook de krachten rond hem worden verzocht om een bepaalde handeling te stellen - als zodanig een verbastering van een soort gebedsvorm - terug te voeren zelfs tot de tijd dat de Saksen overheersend waren in een deel van Nederland. En zo kunnen we verder gaan, maar dit is allemaal een kwestie van taalkundige studie en het past eigenlijk in ons onderwerp zeer slecht. Ik hoop dat ik u in ieder geval duidelijk heb kunnen maken wat ik bedoel.

Reactie: Ja, dank u.

Antwoord: Ik moet dan nu een ogenblik gaan resumeren, opdat we de draad niet kwijt raken. Ik heb u, sprekende over het machtwoord, gezegd dat u ook zelf bepaalde machtwoorden gebruikt, machtwoorden die speciaal voor u en voor uw wezen een zekere betekenis hebben. Deze woorden hebben betrekking op verschillende gebieden. Een enkel woord kan echter soms een zodanige ontroering in u wekken dat uw gehele wezen een ogenblik als het ware daarin opgaat. Vindt u zo'n woord, bewaar het dan als een kostbare schat, want het geeft u de gelegenheid tot een volkomen emotionele spanning en kan, gebruikt vooral in tijden dat men rusten moet en dat niet kan, van buitengewoon veel nut zijn.

Wanneer u meer tot de ingewijden gaat behoren, begrijpt u uiteindelijk dat al deze dingen waarde hebben doordat zij klanken zijn en meer de klank dan het begrip zelf meetelt. Zodra u deze waarheid begrijpt, zult u ook aan gaan voelen dat in het spreken met mensen de ingewijde een zekere intonatie gebruikt die verschilt naar gelang de persoon tot wie hij zich wendt, want de ingewijde wendt zich niet alleen tot het begripsvermogen met het woord zonder meer, maar wendt zich bovendien tot de geest die daarachter schuilt en kan dit slechts doen via het emotionele deel van het wezen. Als ik tot u spreek dan gebruik ik hier ook een bepaalde methode van intoneren en betogen, die misschien spraakkundig niet eens geheel juist is, zij is er echter op berekend om sommige feiten in u in te hameren.

Reactie: Een zekere magische kracht.

Antwoord: Zo zou u het inderdaad kunnen noemen, ja. Overigens niet meer dan dezelfde magie die u gebruikt, bewust of onbewust. De keukenmeid die vals zingt en daardoor de burens

en mevrouw in de voorkamer irriteert, gebruikt onbewust ook een soort magie, ze schokt n.l. het zenuwstelsel van de anderen, en wanneer zij dus bewust dit zou gaan gebruiken om iemand kwaad te doen daarmee, iemand te treiteren, zoals dat soms gebeurt, kunnen wij hier inderdaad reeds spreken van een soort magie, ook al begrijpt zo'n meisje dan zelf niet dat dit magie is, want het is niet alleen maar een gewoonte of een gebaar dat ergert, het is meer, het is een sensorische beïnvloeding van het wezen van de mensen.

Dus ik hoop dat dit ook duidelijk is, nietwaar. Wanneer u nu spreekt met uw medemensen dan zult u ook vaak u richten tot deze medemensen op een bepaalde wijze. Wij zullen zien dat u tegenover sommigen wat onverschillig, nalatig, tegenover anderen zelfs overdreven correct spreekt, dat u tegenover de één betrekkelijk luid en gedecideerd, tegenover de andere deemoedig en zacht besnaard spreekt. Het is de moeite waard om u te realiseren dat de toon die u gebruikt in het aanspreken, vaak niet in overeenstemming is met de persoonlijkheid tot wie u deze aanspraak richt, integendeel, u vergist zich zo vaak, dat u verkeerde benaderingsmethoden gebruikt en daardoor van tevoren, zonder dat de begrippen zelf mede in het spel zijn, reeds een afweer in deze persoon tegen u en uw voorstellen weet te wekken, dat u van tevoren reeds een ergernis weet te wekken, die uw verklaring of uw bevel niet acceptabel maken voor zo'n persoon.

Het is verstandig dat u, zoals de ingewijde dit te allen tijde behoort te doen, ook uzelf reeds gaat toeleggen op het vinden van de juiste toon. Dit is van groot belang. Al deze dingen hangen, zij het betrekkelijk ver, samen met dit machtwoord, want uit dit alles klinkt naar voren, wat door sommige collega's van mij uitvoeriger belicht werd reeds, dat de klank een macht is die beheerst. Wij weten dat bepaalde geluidsfrequenties en lichtfrequenties onmiddellijk beïnvloedend zijn, niet alleen maar voor het lichaam, maar ook voor de geest zelf, en wel door middel van buitengewone toestanden en omstandigheden die ze in het lichaam scheppen. De ingewijde kan dit beheersen en gebruikt deze middelen voor zichzelf om daarmee, zijn gehele persoonlijkheid inzettend, bepaalde handelingen te kunnen verrichten of een ogenblik uit te wijken naar een sfeer waarin hij zichzelf weer kan laden met de kracht die hij nodig heeft om te leven.

Ergens in zijn leven heeft iemand die, laten we zeggen 40 of 50 jaar oud is, het begin van zo'n machtwoord in zich gedragen. Wanneer men dat niet erkend heeft, dan is het vaak verloren gegaan. Maar komt het terug, bewaar het als een schat, misbruik het niet, zeg niet tegen een vriend of een collega: "oh wacht, ik zal je wel even helpen", en u prevelt uw machtwoord en u psychometreert op grond van de daardoor ontvangen kracht, of u neemt eventjes zonder meer een hoofdpijntje weg. Als u dat doet, vooral wanneer u toch al verzuimd hebt op het juiste ogenblik de betekenis van dit woord voor u te verwerkelijken tot kracht, dan zult u daaronder zeer moeten lijden. Kunt u daarentegen het woord terugvinden - en sommigen kennen dit woord wel maar ze durven het niet te gebruiken of ze weten het niet, ze willen het niet weten misschien, omdat ze bang zijn - spreek het dan eerst voor uzelf, want de kracht moet eerst in u zijn voordat u voor een ander iets met deze kracht kunt doen.

Dan echter zal deze kracht zelf zuiver zijnde, u reeds wijzen welke gevallen voor u acceptabel zijn, d.w.z. waar de plicht tot helpen u wordt opgelegd, en de gevallen waarin deze plicht en verplichting zeker niet bestaat. Ik geloof dat ik daarmee het onderwerp voorlopig uitgeput heb. Wat ik u hier gezegd heb moet u overwegen. Zeg niet: "maar ik heb nooit...", en onthoud één ding: soms is het machtwoord van een mens het begin van een melodie, soms zijn het maar een paar noten of een wijsje, vandaar dat u geobsedeerd kunt worden door een bepaalde toonvolgorde op sommige dagen en op andere dagen daarvoor helemaal niet kwetsbaar bent. Ergens in u, wanneer u de leeftijd hebt bereikt van 45, 50 jaren, moet een begin van het machtwoord aanwezig zijn, moet deze sleutel die uw wezen ontspant en de geest een mogelijkheid geeft om verder te komen, aanwezig zijn. In uw hele doen en laten moeten er verschillende kernwoorden aanwezig zijn. Zegt u niet: "dat is niet zo", zoekt u het na, dan zullen er onder u verschillenden zijn die dat vinden, en wanneer ze dat gevonden hebben, dan zullen ze zelfstandig de weg der inwijding kunnen gaan, verder en met beter resultaat dan wij u kunnen leiden met enkele woorden. Ik geloof dat ik daarmee het onderwerp inderdaad als afgedaan mag beschouwen. Ik dank u voor uw aandacht. Ik wens u een goedenavond.

HOMEOPATHIE

Goedenavond vrienden.

(tijdens het veranderen van intelligentie, valt het medium een beetje hard met z'n hoofd op de tafel) Geen angst voor builen, hoor, dat is alleen maar ongewoonte zullen we zeggen. Ja, met assistentie van een vriend van me zelfs nog, mag ik dan hier voor u behandelen het onderwerp naar uw eigen keuze. Wat zal het zijn vandaag?

Vraag: Colisco heeft indertijd proeven gedaan met het verdunnen van bepaalde medicamenten en die zijn later onder de naam van homeopathie bekend geworden en gebruikt geworden, dikwijls met groot succes, en nu is het merkwaardige dat het hier verdunningen van nauwelijks 1 molecuul per liter betreft en dat toch, wanneer deze verdunningen een bepaald getal bereikten van 16 of 27, dat dit hoogst merkwaardige uitwerkingen had. Nu meende ik dat deze zeer geringe aanwezigheid van concentratie in deze oplossingen, toch wel iets zeer bijzonders moet zijn dat deze stoffen een dergelijke uitwerking hadden, en nu heb ik het gevoel dat u ons daarover zou kunnen inlichten of daar iets over zou willen zeggen.

Antwoord: Nou, in dat geval moet u me niet kwalijk nemen, maar dat laat ik even aan mijn collega over die vanavond samen met mij toch hier is. Ik hoop dat u daar dan genoeg mee wilt nemen, want die weet er meer van.

(De intelligentie die thans optreedt, was vroeger bijna wekelijks op onze bijeenkomsten aanwezig en is bij ons bekend als de Duitse professor).

Goedenavond vrienden.

Het is al lang geleden dat ik bij u geweest ben, maar wij zullen dan toch proberen om vandaag weer een klein beetje Nederlands te spreken. In de vraag die u gesteld heeft moet voor uzelf reeds een zeker licht en een zekere oplossing aanwezig zijn, want een ieder die zich bezig houdt met de trillingsverhoudingen die onderling in de stoffen bestaan, weet dat soms één klein deeltje een kritieke massa betekenen kan, waardoor activiteiten naar voren komen die tot op dat ogenblik latent zijn geweest.

Ik geloof dat we daar dus eigenlijk het probleem mee beantwoord hebben. Ik zal echter proberen om het een beetje uit te breiden, zo met een sausje erover. Wanneer ik een lawine heb die ligt op de rand van de afgrond, dan gebeurt het vaak genoeg dat een vogel, erop gaat zitten en dat daardoor de lawine losbreekt en beneden in het dal terecht komt. Dat ene kleine pootje - u zult zeggen die lawine weegt honderden tonnen misschien - dat gewicht van één klein vogeltje, of als u het wat groter wilt hebben, van één mens die er overheen loopt is genoeg om die hele boel aan het glijden te brengen, er is een verandering in de evenwichtsverhouding.

Wat gebeurt er nu wanneer een mens ziek is? Dan heeft deze mens over het algemeen een voortdurende energie in zich die deze ziekte bestrijdt, en wanneer hij die ziekte zo bestrijdt dan kunnen wij zien dat op de een of andere manier nog reserves aanwezig blijven. Een dokter weet dat; hij weet dat op een gegeven ogenblik, wanneer de ziekte zeer ernstig lijkt, hij door het verhaasten van een crisis toch een gunstig resultaat mag verwachten.

Er is dan voldoende reserve en in deze noodtoestand geeft het lichaam alles wat het heeft, dat is nu eigenlijk het geheim van de homeopathie. Zij gebruikt - u zegt "geneesmiddelen" -, we kunnen ook zeggen "giften", dat komt eigenlijk op hetzelfde neer, het zijn n.l. stoffen waarop het lichaam eigenlijk niet erg prettig reageert en deze stoffen worden gebruikt in een zeer kleine hoeveelheid, maar die hoeveelheid is bij een bepaalde ziekte juist genoeg om de laatste reserve van afweerkracht in dit lichaam actief te maken.

Nu zou deze kracht zich weer terugtrekken na een bepaalde tijd, wanneer niet steeds weer die prikkel gegeven zou worden. Het arme lichaam is een ezeltje dat loopt en daarachter loopt de homeopaat en die heeft zo'n toegespitste stok, weet u wel, en elke keer zegt hij: "hop, lopen, lopen", en het lichaam zegt: "ja, ik ga al, ik ga al". Het lichaam in de natuurlijke staat, dus wanneer een mens eigenlijk nog als dier zou leven, heeft deze reservekrachten altijd actief in

zich, en daarom zien wij ook dat het wilde dier zo vaak een grote verwonding, een grote ziekte of zelfs vergiftiging te boven komt, schijnbaar zonder enige hulp. Het weet alle reserves van het lichaam uit te putten, maar bij de mensen is dat niet zo eenvoudig; de mens is de beroering met de natuur eigenlijk kwijt geraakt. Het is een ezeltje dat gewend is veel te eten en dat helemaal niet meer denkt: ik moet eerst een stuk lopen voordat ik weer een maaltijd heb verdiend. En ja, zo'n ezel is vaak nukkig, onaangenaam en die wil dan niet.

Daarom is het nodig dat men hem een aansporing geeft en vandaar ook dat men in de homeopathie altijd zal ontdekken dat een bepaalde doorslaggevende, zeer kleine hoeveelheid nodig is, die dan in een grote verdunning wordt gegeven om zeker te zijn dat ze gemakkelijk door het lichaam wordt opgenomen. En daar komt nog bij, zoals bij alle geneesmiddelen, dat vaak het feit van de aanwezigheid van een geneesmiddel alleen al tevens een suggestieve werking heeft. En zo komt ook de suggestie steeds weer naar voren, of het nu gaat om de dokter of de homeopaat of de Mesmerist... (dierlijk magnetisme red.) eh, excuseert u mij. Dus daarmee heb ik eigenlijk uw vraag geloof ik wel ongeveer beantwoord en ik ben eigenlijk benieuwd of u nog meer van zulke interessante vragen voor mij heeft of dat u hier verder op door kunt gaan.

Vraag: De kwestie is n.l. deze, dat op het ogenblik op de hoogst merkwaardige verschijnselen van de luchtelektriciteit helemaal niet gelet wordt, hoewel de luchtelektrische verschijnselen een ontzaglijke biologische waarde, ook op het mensdom hebben, omdat verschillende luchtelektrische trillingen en andere verschijnselen zoals de verhoging van de luchtelektrische potentiaal, een hoogst merkwaardige invloed hebben op de gezondheid van verschillende mensen. Zou u daar wat over kunnen vertellen?

Antwoord: Ja, daar kan ik heel veel over vertellen. Zoals we weten is het lichaam uiteindelijk niets anders dan een chemische samenstelling die, zelf elektriciteit dragend, daardoor gevormd en levend is. Het is dan ook geen wonder dat de mens niet bestaan kan, wanneer hij niet leeft in een bepaald krachtveld. Dit krachtveld kan zeer zwak zijn en kan kunstmatig aangevuld worden, maar de mens moet een bepaalde spanningsverhouding kennen en hij is zelfs zo gebouwd dat, wanneer deze potentiaal van de omgeving, deze luchtelektriciteit zoals u dat noemt, zich sterk verandert, er onmiddellijk ernstige klachten komen.

Maar waar komen die eigenlijk? In hoofdzaak zien wij dat het hart onmiddellijk wordt aangedaan, de bloedsomloop verandert, het denken wordt bemoeilijkt. Dat komt eigenlijk alleen maar doordat de mens een ongewone spanning om zich heen heeft. Maar als de mens nu op een gegeven ogenblik zijn zintuigen op de best gerichte spanningen instelt, dus de beste spanningen die er zijn voor hem, wanneer hij die ondergaat, dan heeft hij ook de grootste vitaliteit, de grootste levenskracht, want door de ademhaling kan hij de lucht ook direct in de bloedbaan overbrengen, deze potentiaal, deze elektriciteit. Hij brengt zichzelf dan precies op de juiste arbeidsspanning en daarmee heeft hij dus het grootst mogelijke resultaat.

Is er in de mens iets verkeerd, iets niet in orde, dan moet hij eigenlijk leven in een overspanning, er moet een grote spanning zijn, opdat er steeds weer aanvulling is, zij moet iets groter zijn. Dan wordt dus het verbruik van die kracht versneld door de hogere potentiaal en daardoor wordt het genezingsproces sterk "erhöht", "in de hand gewerkt" zegt men in Holland.

Nu klinkt het misschien wat eigenaardig als we daarover spreken zonder meer, maar wat is eigenlijk het specifieke van de luchtelektriciteit op de eerste plaats? Waar zij praktisch in zuivere vorm gebruikt wordt, juist in het zenuwstelsel en bij de lymfe - ook daar grote elektriciteit - wordt ze in zuivere vorm in de eerste plaats overgebracht op het zenuwstelsel. Wanneer er onweer komt en er is een groot potentiaal aanwezig, die positief is - d.w.z. de wolk die daarboven drijft is negatief, dat is die bliksem die naar boven slaat - dan zult u over het algemeen erg mat zijn, maar niet erg prikkelbaar, niet zo erg, maar is in de wolk de potentiaal hoger, dan is u erg prikkelbaar, u bent direct driftig, opvliegend, u maakt zich boos om niets, niets zint u, u wordt onrustig. Dat is dus een verschil dat ontstaat door het verschil in geaardheid van potentiaal en dat is te begrijpen. In het eerste geval is de potentiaal boven u klein, negatief. Ja, u zegt: "de wolk is positief", maar de spanning is negatief en vanuit dat gezichtspunt spreken we nu. Zo is de spanning in de zenuwcentra, in uw hoofd, nietwaar, hier

in het achterhoofd, zeer klein, denk-moe, men reageert niet. Hier beneden is de beïnvloeding iets groter en het lichaam zegt: "ik voel me niet goed, ik ga liggen". "Komt er nu eindelijk regen?" vragen de mensen dan. In het tegenovergestelde geval is de spanning hier groot en dus is de denkactiviteit verscherpt, maar de vitaliteit wordt verzwakt, men voelt zich niet goed, "Het is niet goed, maar ik wil dit, ik wil dat, ik weet niet meer wat ik wil, alles loopt door elkaar, je komt er niet meer uit." Begrijpt u?

En dan wordt u prikkelbaar, nietwaar, vooral wanneer kleine Pietje komt en zegt: "Vader of Moeder, waarom is er nu onweer, wat is nu onweer". Dan zegt u: "dat is een bliksemstraal en een donderslag". En dan zegt hij weer: "maar wat is nu een bliksemstraal en wat is nu eigenlijk een donderslag?" En als hij dat nu tienmaal gevraagd heeft, dan zou u het hele huis op z'n kop kunnen zetten, ook wanneer u het anders wel zou kunnen hebben, wanneer u anders zegt: "nu ja, ik kan dat nog wel verdragen".

Nu zijn er op aarde verschillende plaatsen waar de potentiaal in de lucht, dus de lading die in de lucht is, verschillend is. Dat heeft te maken met de activiteit van de aardkern. De kern van de aarde die straalt uit en werkt mee om een overspanning te geven, een hogere spanning te geven aan de lucht die dicht bij de grond is. Nu kan het zijn dat op bepaalde plaatsen een potentiaal komt van, laten we zeggen van 50, op een andere plaats op dezelfde hoogte is die potentiaal echter 100, dat is dus zeer verschillend.

Op zo'n plaats echter is dat regel, dat komt steeds weer voor en wanneer dan eens een ontlading plaatsvindt, dan is dat maar voor korte duur, de potentiaal herstelt zich weer elk ogenblik onmiddellijk, en dan zegt men: zo'n plaats is een Kurort. Zo zeggen de mensen: wanneer u t.b.c. heeft dan moet u naar Davos gaan. Waarom? Daar is zon en daar is de lucht ook goed. Maar dat is niet het enige. Ook de luchtelektriciteit is daar verschillend en wanneer men dus kunstmatig de lading van de lucht, laten we zeggen tussen de vloer en het plafond zouden kunnen veranderen, dan zouden we dus volgens de regelen van de kunst Davos kunnen spelen in onze eigen huiskamer. Ja, dat wil zeggen, u kunt er natuurlijk niet skilopen; als u dat doet dan gaan alle vaasjes van de schoorsteen. Nu ja, dat doet er ook niets toe.

En zo kom ik dan eindelijk tot een conclusie. Er zijn twee dingen nodig voor de goede gezondheid van de mens. Het eerste is dat hij leeft in een omgeving die hem de juiste hoeveelheid geladen lucht, dus juist geladen lucht, toevoert en ten tweede is een lichamelijke gesteldheid noodzakelijk waarbij de lichaamssappen van zodanige constructie zijn, dat deze de lading opnemen en op de juiste wijze verdelen. Het is dus mogelijk dat u op een gegeven moment niet in orde bent; u leeft in de juiste omgeving, maar wat ontbreekt? Bv. uw bloed kan niet voldoende van deze lading opnemen en dan zegt u: "ik voel mij niet goed, ik voel mij onbehagelijk", en dan zegt de mens meestal nog: "ik heb het koud, ik,...", (het medium wrijft als naar gewoonte met deze intelligentie, langs zijn neus, waarschijnlijk zich vroeger met snuiven bezig gehouden). Ja, lacht u maar gerust, het is lang geleden dat u daarom hebt kunnen lachen. Een mens heeft nu eenmaal zijn gewoonten, nietwaar? Maar kom, we gaan verder.

Wanneer dus deze verhouding in het bloed niet goed is, dan zegt u: "ik krijg het koud". Als u dat nu eens heel, heel rustig bekijkt. Het bloed geleidt energie en het hart produceert energie. Wanneer er te weinig energie van buiten wordt toegevoerd, dan zien wij het volgende gebeuren: men krijgt een ontlading van het hart, daardoor wordt de bloedsomloop onregelmatig. Dan zegt het hart: "ik moet die energie aanvullen" en pompt harder, want elke samentrekking van het hart brengt, door de constructie van de cellen, een bepaalde elektrische kracht tevoorschijn. Duidelijk? Nu gaat dus de bloedsomloop sneller, u krijgt het warm, maar tegelijk wordt u weer meer kracht ontnomen, u krijgt het koud, u krijgt het warm. Dan zegt de mens: koorts, ik heb koorts. Dat is lang niet altijd waar, niet altijd is de lichaamstemperatuur dan ook werkelijk zo verschrikkelijk hoog, want meestal wanneer de lichaamstemperatuur, doordat voor het opheffen van de afkoeling van het wezen de verbranding van eigen lichaamssappen en vetten, opbouwbestanddelen begint, werkelijk koorts genoemd kan worden, dan voelt u zich wel slap, maar dan voelt u zich verder goed, dan zegt u helemaal niet: "oh, wat heb ik het warm", dan is het zo erg niet meer, dat voelt u dan niet meer zo, maar wel wanneer dat juist niet het geval is, dan voelt u zich helemaal niet goed en dan kan men - om op de homeopathie terug te komen - vaak met een heel klein deeltje dat

toegediend wordt, de samenstelling van het bloed zodanig veranderen, dat ook daarin weer een normale opname van energie kan plaatsvinden. Dat is één van de werkingen van kinine, wist u dat? Eigenaardig, hè? De bittere kinine daar zit ook zout in, het bestaat eigenlijk uit zouten. Deze zouten hebben een bepaalde invloed op de bloedbaan, ook wanneer u ze inneemt; ze worden overgebracht in het bloed en daardoor wordt de werking van de kracht hier in het hart geregeld en u kunt weer meer kracht opnemen. Daardoor komt het dat bepaalde streken koorts voortbrengen, zij krijgen een onregelmatige toevoer van luchtenergie, van luchtlading, en daardoor koorts, koortsverschijnselen. Komen die verschijnselen te vaak voor, is men te lang in deze omgeving, dan is vaak zo'n koorts ongeneselijk, of men zou naar een omgeving moeten gaan waar een ander potentiaal heerst. Nu, ik zou willen zeggen: zo zit dat.

Vraag: Hoe verklaart u het dan dat een kind plotseling zeer hoge koorts krijgt, zelfs hoger dan bij een volwassene en enige uren later weer geheel 'normaal' is?

Antwoord: Het kind heeft een grotere veerkracht dan u. Dan verder, de cellen zijn in hun eerste constructie vaak veerkrachtiger dan later en voorts is het hele lichaam kleiner, heeft een meer delicate balans, maar reageert veel scherper.

En zo kan het kind door de koorts onmiddellijk zichzelf reguleren; het kleine hart begint datgene wat ontbreekt toe te voeren, het trekt alle kracht dat het krijgen kan tot zich en overwint deze storing snel. U zult misschien met een chronische ziekte rondlopen, zonder koorts; het kind heeft wel koorts, maar overwint dit kwaad, deze kwaal; dat is het verschil en daarover behoeft men zich niet al te bezorgd te maken. Het enige is dit: wanneer zo'n kind koorts heeft, dan is het meest kwetsbare punt de longen, doordat n.l. in de longen dat hete bloed heel sterk door een heel dun weefsel in aanraking komt met de lucht. Is die lucht te koud, dan zal het bloed gedeeltelijk te sterk afkoelen en dan is de hele regelmaat van de bloedsomloop verdwenen en kan heel vaak de normale afweer van het lichaam verzaken en kan een verslijming van de bronchiën en van de longen het gevolg zijn, zelfs kan een kramptoestand intreden die overeenkomst vertoont met astma, vooral als die van nerveuze oorsprong is. Daarmee moet men dus voorzichtig zijn. Nu, vrienden, ik heb het erg prettig gevonden bij u, maar ik moet nu weer gaan en daarom zeg ik alleen maar: het gaat u goed, want de wereld is niet zo slecht en het leven is nog steeds mooi. Goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond vrienden.

Persoonlijke vragen niet toegestaan, al het andere wordt naar beste weten en kunnen beantwoord. Gaat uw gang.

Vraag: In de "Volkeren der Aarde", geschreven door Jozef Rulof, komt het volgende voor.... "De Messias kreeg Zijn stoffelijk organisme door de verbintenis van Jozef en Maria die het goddelijk leven in reine overgave en eenvoud ontvingen. Toen een engel, het was een meester van deze zijde, Maria verkondigde dat door haar de Messias geboren zou worden, was dit leven in haar reeds enige maanden oud. Er zal een rillen en beven door de gelovigen der kerken gaan als ze mijn woorden lezen."... Mogen wij daarover uw mening?

Antwoord: Ja, ik hoop dat er geen gelovigen aan het rillen slaan, maar het is ook werkelijk zo. Jezus, is het stoffelijk kind van Maria en Jozef- dat heb ik trouwens al meerdere malen gezegd - en dat deze verbintenis volledig wettig en normaal was, dat is ook begrijpelijk wanneer u weet de positie van verloofden in de Joodse staat, in de Joodse landen in die tijd, nietwaar, een verlovings was een soort proef huwelijk, waar een man niet verplicht kon worden natuurlijk om te trouwen met een onvruchtbare vrouw; kinderen waren de grootste zegen. Maar dat neemt helemaal niet weg dat er verder in Jezus zich een zeer hoge geest van het begin af aan heeft bevonden, die uiteindelijk na voldoende voorbereidingen van het lichaam de Christusgeest verwerkelijkte, maar dat is weer iets anders. Maar de stoffelijke afkomst die is

inderdaad juist, en alle mensen die daar iets anders over geloven, die zou ik alleen maar willen vragen: mensen, denken jullie nu werkelijk dat God er prijs op stelt om een demonstratie van onmogelijkheden te geven wanneer Hij de mensen de weg wil wijzen om tot Hem te komen? Dat is de enige vraag die ik er dan maar aan vast moet knopen, dan geloof ik, dat ik er meer dan genoeg over gezegd heb. Als u dat niet vindt, ben ik altijd bereid om uw commentaar aan te horen en te beantwoorden.

Vraag: Wilt u een beschouwing geven over de gelijkenis van de rijke man en de arme Lazarus? Waar aan de rijke man gezegd wordt: "Waar hij (de arme Lazarus) is, kunt gij niet komen, want er is een onoverbrugbare kloof tussen u beiden." Houdt dit "onoverbrugbaar" niet in dat de rijke man nooit zal kunnen komen in de hogere sfeer, waar de arme Lazarus is? Als dit wel kon, zou de kloof immers niet onoverbrugbaar zijn.

Antwoord: Ja, ik vind het een heel aardige vraag, maar denkt u niet dat, als tussen deze beiden op dat ogenblik een onoverbrugbare kloof is, dat deze kloof bepaalt dat die rijke nu maar blijven moet waar hij is? Dan kunt u ook wel zeggen: ja, er zijn een paar mensen naar de maan gevlogen en wij zitten hier op de aarde, dat is een onoverbrugbare kloof, wij kunnen er niet komen. Maar als u dat toevallig zegt terwijl u op het puntje van de Noordpool zit te bibberen, is er dan iets wat u belet om desondanks met de u ter beschikking staande middelen te gaan, laten we zeggen naar het tropische gebied bv., als u daar behoefte aan heeft? Ik wilde tussen twee haakjes iets zeggen. Sommigen van u die hebben eventjes gek gekeken dat ik zat te lachen. Dat komt, er werd even commentaar geleverd en toen werd er n.l. dit gezegd: de rijke was meestal Lazarus, maar Lazarus werd rijk.

U weet waarschijnlijk wel uit welke bron deze opmerking stamt. Ja, dit is nu even een commentaar die ik doorgeef, omdat ik hem zo aardig vind. Maar laten we even ernstig worden. U zult begrijpen dat de rijke een andere levensweg had gekozen dan Lazarus, dat de rijke in deze levensweg voor zichzelf de onmogelijkheid had geschapen om gelijk te worden aan Lazarus, hij moest dus een ander worden. Als zodanig kon hij nooit hetzelfde punt bereiken in het goddelijke als Lazarus bereikt had, maar er staat helemaal niet geschreven dat hij niet op een andere wijze ook de goddelijkheid kon benaderen. En voor degenen die deze uitleg een beetje verwrongen vinden, herinner ik u alleen maar aan een vraag die kort geleden werd gesteld n.l. waarom Jezus tot het volk in gelijkenissen sprak, want er is menige rijke die op het ogenblik er nog iets voor voelt om Lazarus wat te geven, in de hoop dat de kloof dan niet onoverbrugbaar is, maar als hij hoort dat er een omweggetje bestaat dan zegt hij: nou, wat kan het mij schelen? Begrijpt u? En zo was het in Jezus Zijn tijd ook. Dus vandaar.

Vraag: Maar de gelijkenis gaat toch verder? De rijke die vraagt toch om iemand naar zijn broers te sturen, opdat zij niet hetzelfde lot ondergaan, want er wordt immers gezegd dat: Zo er iemand uit de dood opstond, dan nog zouden zij niet geloven.

Antwoord: Nou, is dat geen feit? Dan moet u maar eens in de wereld kijken, ofschoon - dat garandeer ik u - in de laatste eeuw verschillende mensen uit de dood zijn opgestaan, en niet alleen wat u noemt, zoals wij, teruggekeerd, maar werkelijk uit de dood zijn opgestaan. Er zijn verschillende gevallen geweest, men noemt dit dan een langdurige schijndood.

Er is één geval geweest in Pasadena, dat is op het ogenblik een jaar of zes geleden, waarbij een vrouw gedurende drie weken schijndood was en alleen het feit dat haar echtgenoot zich ten koste van alles tegen begraving, een begrafenis heeft verzet en heeft weten te veroorzaken dat ze opgebaard werd, daaraan heeft ze te danken dat ze weer tot het leven terug kon keren.

Ik wil er ook nog wat bijzeggen: deze man was ook inderdaad spiritist, en dat geval is zelfs wetenschappelijk onderzocht, want er is op het ogenblik een dokter die interesseert zich erg veel voor de belevenissen in het hiernamaals, en hij heeft daar heel wat bewijzen voor bijeengegaaard. Hij gaat zelfs zover dat hij personen in een dood-gelijke toestand brengt, waaruit hij ze dan weer opwekt met elektrische prikkels, maar het is hem nog nooit gelukt om dat te weten te komen, ook niet van deze dame, want daar kun je niet over praten. Dus, de mensen die geloven het inderdaad niet, dat is volledig logisch, m.a.w. deze rijke kon niet die anderen gaan helpen, om de doodeenvoudige reden dat hij zichzelf die mogelijkheid door zijn leven ontnomen had, en waar hij door zijn leven die anderen in een bepaalde richting had geleid, moest hij nu de consequenties dragen dat deze, ook door zijn schuld, onder zouden

gaan, althans voor zijn weten. Dat was een deel van zijn straf, van zijn kwelling. Dat kunt u zo vaak zien in onze wereld. Als u in de duistere sferen komt, daar zijn heel veel mensen die lijden juist omdat ze het gevoel hebben dat ze anderen ten onder gebracht hebben of ten onder zullen brengen, iets wat vaak niet eens helemaal waar is. Nu, is dit antwoord genoeg of moet er nog wat bij? We kunnen er natuurlijk geen beschouwingen over gaan houden, hoor, daar heb ik geen tijd voor.

Vraag: In diverse Bijbelteksten wordt gesproken over de doop door onderdompeling. Moet daaruit de conclusie worden getrokken dat Jezus deze doop als de enig juiste (of geldige) wenst? Hoe is uw mening hierover?

Antwoord: De doop door onderdompeling is helemaal niet door Jezus ingesteld. Hij heeft weliswaar over een onderdompeling en doop gesproken, maar daar bedoelde Hij: de onderdompeling van het eigen wezen in de goddelijke Algeest en dat is helemaal niet iemand in een bad leggen en nu maar eventjes onder water duwen, met of zonder spreuken.

De doop zelf is een oud gebruik bij de stamverwantschap, een soort verwantschap dat wordt aangegeven. Zij is dan ook niet van specifiek christelijke oorsprong, maar wordt ook elders gebruikt en werd in de oudheid reeds lang gebruikt. Deze doop geeft aan, toebehoren tot een bepaalde gemeenschap. De kerken, voor zich opvragende het stamrecht van alleenvertegenwoordigers van de hemelse heerscharen, hebben van deze doop dan gemaakt een noodzakelijkheid. Het is echter opvallend dat, al hoort men daar vaak niet zo erg veel over, sommige kerken w.o. de R.K., uitdrukkelijk vermelden dat de doop door het geloof voldoende is, waar de uiterlijke doop uiteindelijk alleen maar een bevestiging is, waaruit dus blijkt dat ook zij begrijpen dat de doop zelf een symbool is, maar dat de geloofsdaad in eerste consequentie de doop veroorzaakt, m.a.w. het opgaan in God, het zich overleveren aan God, dat is de doop, dat is de onderdompeling in het goddelijke.

Vraag: Ja maar, hoe kan dat? Als een kind gedoopt wordt dat geen bewustzijn heeft, dat kan toch geen geloofsdaad bevestigen?

Antwoord: Inderdaad, en als zodanig is de doop van nul en generlei waarde tot op het ogenblik dat het kind zelf wetend en kennend bevestigt deze doop. En wat dat betreft zou ik de opmerking erbij willen maken dat in dit geval dus de suppletie van de doop, die alleen een symbool is, eigenlijk plaatsvindt bij de belijdenis, mits deze niet op te jeugdige leeftijd plaatsvindt, waarbij het kind ook geen besef heeft van wat het belijdt, maar alleen een lesje opdreunt, ofwel een vormsel bv., bij de katholieke, ook weer een bevestiging in het geloof. Het feit alleen dat de kerken dit als noodzakelijk beschouwen, bewijst al dat ze zelf wel aanvoelen dat de doop niet voldoende is.

Reactie: Dus dan is de doop van jonge kinderen eigenlijk onjuist.

Antwoord: Ten opzichte van de kinderen wel. Aan de andere kant is het voor de ouders vaak een aansporing om ze op te voeden in wat ze dan toch geloven het goede te zijn. Maar die waarde is dus niet sacramenteel, maar die waarde is zuiver psychologisch.

Vraag: Zou u een voorbeeld willen geven van een zonde tegen de heilige geest en de schade die daarvan het gevolg is duidelijk maken?

Antwoord: Ik weet dat God bestaat, ik weet dat God in alle dingen is, ik zal trachten alle dingen te vernietigen, want ik kan niemand naast mij dulden, ik ben. Zonde tegen de heilige geest. Resultaat? Al wat men vernietigd is een deel van de eigen bewustzijnsmogelijkheid die nooit meer herwonnen worden kan, die echter wel gesuppleerd kan worden op ander gebied, maar over het algemeen na vele worstelingen en vele levens.

Vraag: Johannes 14. Die Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien, Kunt U zeggen hoe Jezus dit bedoeld heeft? Volgens sommigen wil dit zeggen dat Jezus "God" is.

Antwoord: Nou, daar zou ik niet mee eens zijn, maar ik zou toch willen zeggen dat wie werkelijk iemand aanziet en begrijpt, God gezien heeft. Want zijn niet alle dingen uit God en is God niet in alle dingen? Als zodanig kunt u naar die tafel kijken en God zien, wanneer u het beseft. Jezus, echter was voor deze mensen de vertegenwoordiger van het hogere, van het goddelijke. Als zodanig keken zij tot Hem op, en tot Hem opziende kon Jezus rustig zeggen,

zoals Hij ook in Zijn eigen leringen aan Zijn Apostelen meermalen verklaard heeft dat zij de Vader zagen. Van daar dat Hij ook ten opzichte van de Apostelen zegt, nietwaar: "wie u vraagt, vraagt Mij, wie u verwerpt, verwerpt Mij", daarmee bedoelende: wij zijn één kracht in de geest, uit het goddelijke geboren. Voldoende?

Reactie: Dank u wel.

Vraag: Is u een geneesmiddel bekend tegen Ozoena? Hoe denkt u over de Christenvervolging door de R.K. Kerk in Columbia? Vooropgesteld dat ik uw avonden gaarne bezoek en uw stencils trouw lees, doch wat mij wel opvalt, wanneer het over Jezus gaat is, dat de Prot. en R.K. altijd het zoenoffer van Jezus, als vergever van onze zonden en middelaar tussen God en de mensen beschouwen, zonder welke wij niet tot God kunnen komen. Terwijl van uw kant het leven en navolgen van Jezus als no.1 tot uitdrukking komt. Vraag: Waarom komt dit hoofdthema van zoveel godsdiensten bij u niet positief tot uiting?

Antwoord: Punt 1. Neen, weet ik niet. Ik zou het na kunnen vragen maar de tijd is daarvoor waarschijnlijk niet voldoende, dat zouden we een volgende keer dus wel eens kunnen bespreken.

Punt 2. Waar concurrentie heerst daar snijdt men elkaar de keel af.

Punt 3. Omdat wij dit punt niet als waar beschouwen. Wij beschouwen het n.l. zo dat Jezus vóór is gegaan en in Zijn hele wezen en leven de weg is, de waarheid die tot God voert.

Al leeft in God, God leeft in Al. Wanneer wij Al ontkennen en slechts onszelf waar noemen, dan loochenen wij God. Dit geloven wij als volledig waar en juist, maar wij geloven niet dat Jezus het zoenoffer is dat zomaar gratis voor niets niemendal alle zondetjes goedmaakt, wij geloven niet dat Jezus aan Zijn discipelen de macht heeft gegeven om zonden te vergeven in die zin dat ook de schuld daardoor ontstaan, gedelgd werd. Wij geloven dat Jezus is de grote Leider die de weg toont en ons helpt die te begaan, maar wij geloven niet dat Hij degene is die onze lasten sleept en daarom komt het niet tot uiting.

Vraag: Als ik het wel begrepen heb redeneren Boeddhisten als volgt:

1. Deze aarde is een tranendal en dus is het van belang dat ik daar niet weer terug kom door een reïncarnatie.
2. De mens streeft naar reïncarnatie omdat hij behoefte heeft aan stoffelijke ervaring en het is dus zaak om deze behoefte kwijt te raken.
3. Deze stoffelijke ervaring wordt bereikt wanneer de mensen tegemoetkomen aan hun verlangens en dus moet aan deze verlangens het zwijgen worden opgelegd. Dit is te bereiken wanneer men aan die verlangens nooit tegemoet komt, want dan zullen zij vanzelf op den duur afsterven. Zo komt het, dat de Boeddhist alle begeren veracht. Wat is uw mening over deze tactiek? Voordeel en nadeel. Wordt dat doel wel bereikt?

Antwoord: Nou, in principe zou het natuurlijk bereikbaar zijn.

Maar allereerst, ik ben het er niet helemaal mee eens dat de Boeddhist deze wereld beschouwt als een tranendal, zo pessimistisch is hij niet, maar hij zegt wel, waarom zou ik genoeg nemen met een krotje als ik in de eeuwige zaligheid kan leven? En die wereld, zo goed als zij soms is en zoveel vreugde als er is, is niet mijn doel, is niet mijn bestemming, daar wil ik niet naartoe, omdat ik er uiteindelijk niet thuishoor, ik ben er maar een doorgangsreiziger, ondanks alle vreugde en plezier. Zoals u kunt zeggen, nu ja, ik wil wel eens een keertje gaan kijken in Kaïro en in Port Said, maar ik zou er toch niet willen wonen, ondanks het feit dat het er mooi is en gezellig.

Nu, dan punt twee: de Boeddhist stelt niet, tenminste de ware Boeddhist, dat men het begeren af doet sterven door er niet aan tegemoet te komen, hij zegt ook niet dat het nodig is aan alle begeren te voldoen om de ervaring te verwerven, maar hij stelt, dat, waar de mens over zijn begeerten meester is en geen slaaf daarvan, hij pas tot werkelijke ontplooiing van zijn persoonlijkheid kan komen. Dat het daarom zaak is zichzelf op de proef te stellen, om te weten dat men deze beheersing heeft. Heeft men deze beheersing eenmaal verworven, dan staat er u niets in de weg om toch op normale wijze aan deze begeerten te voldoen, men mag het alleen natuurlijk niet overdrijven, nietwaar? Maar per slot van rekening, dat doet u hier toch ook niet? Wat wilt u eigenlijk, wilt u slaaf zijn van uw begeerten? Het is helemaal geen kunst om niet te drinken of niet te roken als je er geen verlangen naar hebt, als je er misselijk van

wordt. Maar het is ook geen kunst om dat maar altijd door te doen en zo nu en dan met een groots gebaar te zeggen, "ik schei er eens voor een dag uit", om dan met een bleek gezicht weer verder te gaan, maar het is kunst om te zeggen: roken is voor mij een genot, ik begeer ernaar, maar ik sta alleen mijzelf toe om dit te doen wanneer ik zelf de gelegenheid daarvoor passend acht en niet wanneer mijn begeren mij daartoe prikkelt.

Begrijpt u, dit is een Boeddhistische leerstelling, heel primitief gezegd en wanneer u t.o.v. het totale leven zo kunt staan, dan bent u wat men noemt ontaard. Je hebt wel lief, je begeert wel, je kent je vreugden, maar deze zijn niet noodzakelijk voor je voortbestaan, ze zijn niet de drijvende kracht van je leven, je leeft zelf, en al deze dingen die zijn eigenlijk bijkomstigheden, daar je zelf een taak hebt n.l. om anderen te helpen - één van de wegen, van de acht paden, hoor, het grote pad - zonder daar zelf deel aan te hebben, zodat men vreugde of smart voelt, maar alleen wetend dat anderen lijden en, beseffend dit lijden, toch zichzelf beheersend, helpen, de vreugde van anderen kennen en begrijpen, zonder daardoor zelf vreugde te ervaren, opdat men niet geketend zal worden aan anderen. Het zelf zijn is dus uiteindelijk de les van het Boeddhisme. Ik hoop dat ook dit duidelijk genoeg is.

Vraag: Grote kunstenaars, zoals Rembrandt, die bij hun leven op aarde weinig roem verwierven en die eigenlijk na hun dood beroemd zijn geworden, weten zij dat hun kunst nu beroemd is?

Antwoord: Ja, dat weten ze wel en ze lachen er een beetje om. Ik zal u vertellen dat Rubens bv. eens tegen een vriend van hem zei: kijk, toen ik schoonheid schiep toen mocht dat niet, ik mocht alleen maar mode dingen maken. De schoonheid die ik geschapen heb is nu veel waard, niet omdat het schoonheid is, maar omdat ik dood ben en het dus niet meer maken kan op aarde. Daar had hij volkomen gelijk in. Maar ze weten het dus wel terdege.

Vraag: Toen hier enige tijd geleden over verdraagzaamheid gesproken werd kwam mij het volgende in gedachte. Een meisje dat met haar moeder heel trouw naar de Christian Science kerk ging, vertelde mij dat haar vader dit gaan naar de kerk erg aanmoedigde. Hij was altijd zeer lastig en ongemakkelijk in de omgang en als zijn vrouw en dochter naar de kerk gingen, dan konden ze meer van hem verdragen. Was deze verdraagzaamheid van zijn vrouw en dochter nu wel goed voor deze man? Deze verdraagzaamheid moedigde hem niet aan, zich te verbeteren.

Antwoord: Denkt u, dat het niet verdraagzaam zijn een egoïst verbeteren kan? Want dat blijkt uit de stelling van de vraagster. Egoïsme: gaan jullie maar geestelijke lering bevatten, dan kun je mij tenminste beter naar mijn grillen dienen en verdragen. Dat is egoïsme. En als je tegen een egoïst ingaat, weet u wat hij dan doet? Dan loopt hij of met zijn kop door de muur of hij vlucht, één van de twee, als hij niet vol kan houden. Dus in dit geval geloof ik niet dat deze verdraagzaamheid verkeerd is. Bovendien geloof ik dat deze twee vrouwen, juist door het besef omtrent het karakter van de man dat ze hebben, en hun verdraagzaamheid, veel dingen ten goede kunnen leiden die anders verkeerd af zouden lopen en als zodanig, acht ik het zeer nuttig. Misschien is de vragenstelster het er niet mee eens, maar...

Vraag: Wat kunt u zeggen over aardstralen?

Antwoord: Nou, om het kort te maken en krachtig: ze zijn er, er bestaan sommige middelen tegen om ze af te weren, ze zijn daar schadelijk waar ze tot kruisingen komen of waar ze in buitengewone dichtheid optreden. Wanneer ze er niet zouden zijn, zou er op aarde geen groei zijn. Nu weet u alles. En dat heb ik nu niet gezegd omdat ik die dame zo lief vindt - daar heb ik geen interesse meer voor - maar omdat ik de vraag niet onbeantwoord wilde laten. Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Goeden avond vrienden.

Wij mogen dan besluiten met Het Schone Woord. Wij zullen ook weer de poëtische vorm gebruiken, zij het ietwat vrijer dan normaal, en ik zou gaarne van u dan vijf onderwerpen hebben, zo mogelijk éénwoordig uitgedrukt, om hierop een these te bouwen.

Reactie: Stilte - Verdraagzaamheid - Licht - Gesneuveld - Geduld - Armageddon - Snuif

Antwoord: Dan zullen we zeggen dat zo menige lust, ook het snuiven en het snuif, uit de mode zijn geraakt, maar dat de verdraagzaamheid en het geduld helaas evenzeer uit de mode raken en dat daardoor, vóór de stilte van de eeuwige vrede komt, Armageddon onvermijdelijk zal zijn. Voor u acceptabel?

Reactie: Ja.

Snuif,
Bruin poeder, vol van lusten,
Gevat in gouden doos,
Hoezeer wordt gij gemind
En toch, verloren zijt ge in de tijd,
Want snuif is maar 'n verschijnsel
Dat komt en dat weer gaat,
Zwakheid van de mensen
Die altijd voortbestaat,
Maar andere vormen zoekt
Wanneer men noemt een andere tijd.
Zwakheid,
Spel van de strijd,
Die zoekt naar licht en eeuwigheid.
Verdraagzaamheid,
Zo'n zware last,
Men wil niet langer dulden
En niet verdragen,
Men wil de schulden innen
Met geweld,
Men heeft de mens een wet gesteld
Die niet is Gods
En zelfs niet wet der mensen.
Hoe lang wordt 't nog geduld
Voordat gevallen zijn
De laatste idealen in de bittere pijn
Van een wereld die lijdt.
Hoeveel zullen er nog gesneuveld zijn
Voordat op 't laatst de tijd
Brengt vrede?
Wanneer zal eindelijk de rede
Komen en zeggen; ziet, verdraagzaamheid
Dat is het sleutelwoord,
Een sleutelwoord dat geeft,
Ook zelfs in Uwe tijd
Het menszijn, 't geestelijk leven,
Licht, kracht en zekerheid.
Gij mensen, vol van ongeduld,
Gij rekent en gij schrijft,
Gij hebt berekend reeds de schuld
Der anderen en kijft

Dat gij toch zeker beter zijt.
Onzin'ge waan!
Hoe kunt gij gaan ter eeuwigheid
En zeggen: ziet, ik was goed,
Mijn broeder heeft misdaan,
Wanneer gij niet geholpen hebt,
Vertrouwend, met Uw kracht
Om in te zien de waarheid
Die deze wereld werd gebracht
Door geesten vol van licht?
Hoe vaak heeft toorn
Zonder recht en reden U vervuld?
Hoe vaak heeft onrust U gedreven
En kende ge niet 't geduld
Te wachten op een betere tijd,
Te wachten op het ogenblik
Dat men aan U behoefte heeft,
Dat in de wal van haat en nijd
Een ogenblikje komt een bres
De mens die werkelijk leeft
Naar buiten kijkt?
Wereld vol van leuzen
Die zo met U waan en Uw vanen prijkt,
Wat hebt gij met uw woordenspel
En al uw strijd bereikt?
Het dreigt in de verte,
Het rommelt zwaar
En de aarde beeft;
De mensheid maakt zich op
Om onder te doen gaan
Al wat op aarde leeft.
Nog niet gekomen is de tijd
Van het Armageddon, de laatste slag,
Nog niet gekomen is het oordeel
Van der aarde laatste dag,
Nog is er tijd,
Nog kan de schuld aan de eeuwigheid
Worden voldaan,
Nog kunt gij door verdraagzaamheid
Bereiken licht en kracht,
Opdat gij, na gedane taak,
Voor Uwen God kunt staan
En zeggen: zie, het werd volbracht
Wat Gij hebt opgedragen.
Maar dan moet men verdraagzaam zijn,
Verdraagzaam, vol geduld
Begrijpend dat der mensen leed
Vaak voortbrengt wat schijnt schuld,
En toch slechts is verlatenheid
En 't ongelukkig zijn,
Dat schuld betekent niet voor u,
Maar voor de ander de grootste pijn.
Wanneer gij dan verdragen kunt
En leven zo het hoort
Dan brengt gij voor Armageddon
Een uitverkoren wereld voort,
Dan: werkelijk Duizendjarig Rijk

Van vrede zonder eind,
Maar alleen slechts indien de verdraagzaamheid
Niet slechts uw eigen denken omlijnt
En tegen al het andere toornt,
Maar in vertrouwen bouwt
En zegt: ik volbreng mijn kleine taak.
De God die 't al' beschouwt
Hem zij het oordeel; loon of wraak.
Zo, durf verdraagzaam zijn,
Laat de lust niet zijn als snuif
Gevat in kostb're doos
En toch slechts loze lust
Laat het geduld, de trouw in u
U brengen stille rust.
Wanneer ge dan valt in 's levens strijd,
Dan zal men zeggen dat gij
Voor God gesneuveld zijt.
Dan zal men zeggen dat gij leeft,
Gij die gevallen zijt,
Dat wie leeft voor God in God
Slechts kent de eeuwigheid.

Ik dank u voor uw aandacht.
Goedenavond